

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XL. — Wydana i rozesłana dnia 28. kwietnia 1908.

Treść: (M 79 i 80.) 79. Obwieszczenie, dotyczące koncesjonowania elektrycznej wązkotorowej kolejki na obszarze miasta Bozen i w jego okolicy. — 80. Rozporządzenie, dotyczące oznaczenia tych zajęć, pozostających w związku z zawodem farmaceutycznym lub pokrewnych temuż, które uważać należy za czynność zawodową w myśl § 3. ustawy z dnia 18. grudnia 1906.

79.

Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 11. kwietnia 1908.,

dotyczące koncesjonowania elektrycznej wązkotorowej kolejki na obszarze miasta Bozen i w jego okolicy.

C. k. Ministerstwo kolei żelaznych nadało na zasadzie i w myśl postanowień ustawy o kolejach niższego rzędu z dnia 31. grudnia 1894., Dz. u. p. Nr. 2. z r. 1895., tudzież ustawy z dnia 24. grudnia 1905., Dz. u. p. Nr. 216., w porozumieniu z interesowanymi c. k. Ministerstwami oraz c. i. k. wspólnem Ministerstwem wojny, gminie miasta Bozen oraz gminie miasta Meran żadaną koncesję na budowę i utrzymywanie w ruchu wymienionej poniżej elektrycznej, wązkotorowej linii kolejki na obszarze miasta Bozen i w jego okolicy, a to od placu przed dworcem Bozen—Gries na linii c. k. uprz. Spółki kolei południowej, przy skorzystaniu z częściowej przestrzeni kolei ryteńskiej, przez ulicę Parkową, plac Walthera, ulicę Cesarzowej Elżbiety i ulicę Muzealną, następnie przez Talferbrücke, gościniec vinschgawski i plac Cesarza Franciszka Józefa, tu-

dziez przez ulicę Farną i Habsburską aż do willi Habsburg, z odgałęzieniem od Talferpark przez Eisensteckenstrasse do dworca ruchu na Tuchbleiche, przeznaczonem na razie tylko dla celów ruchu, a to pod warunkami i zastrzeżeniami, w dalszym ciągu bliżej oznaczonemi.

§ 1.

Co do koncesjonowanej kolei żelaznej korzystają koncesjonaryuszki z dobrodziejstw skarbowych, wymienionych w artykule V. ustawy z dnia 31. grudnia 1894., Dz. u. p. Nr. 2. z r. 1895.

Okres uwolnień od podatków, przewidzianych w artykule V., lit. d) powyższej ustawy, ustanawia się na lat 15, licząc od dnia dzisiejszego.

§ 2.

Koncesjonaryuszki są obowiązane ukończyć budowę linii kolei żelaznej, wspomnianej na wstępie, najpóźniej w przeciągu roku, licząc od dnia dzisiejszego i oddać gotową linię kolejową na użytek publiczny oraz utrzymywać ją w nieprzerwanym ruchu przez cały okres koncesyjny.

Jako rękojmię dotrzymania powyższego terminu budowy mają koncesjonaryuszki złożyć na żądanie rządu odpowiednią kaucję w papierach wartościowych, nadających się do lokowania pieniędzy pupilarnych.

W razie niedotrzymania powyższego zobowiązania można kaucyę tę uznać za przepadłą.

§ 3.

Celem wybudowania koncesyonowanej kolei żelaznej nadaje się koncesyonaryuszkom prawo wywłaszczania podług przepisów ustawowych, w tej mierze obowiązujących.

Takież samo prawo nadane będzie koncesyonaryuszkom także odnośnie do kolei podjazdowych, ewentualnie wybudować się mających, których wykonanie rząd uznałby za odpowiadające interesowi publicznemu.

§ 4.

O ileby celem budowy koncesyonowanej kolei miały być użyte drogi publiczne, winny koncesyonaryuszki postarać się o pozwolenie na to u osób, które są obowiązane do utrzymywania tych dróg, względnie u tych władz i organów, które według obowiązujących ustaw są powołane do udzielania pozwolenia na używanie drogi.

§ 5.

Koncesyonaryuszki obowiązane są ponosić kosztą tych zarządzeń dla zabezpieczenia należytego funkcyonowania państwowych przewodów telegraficznych i telefonicznych, w chwili udzielenia koncesyi na tę linię już istniejących, które okazałyby się potrzebne wskutek budowy i ruchu wymienionej na wstępie linii kolejowej, w szczególności zaś winny pokryć także wydatki, z jakimi w danym razie byłoby połączone przeniesienie tych przewodów na inne miejsce.

§ 6.

Przy budowie koncesyonowanej kolei i utrzymywaniu jej w ruchu powinny koncesyonaryuszki stosować się do osnowy tego dokumentu koncesyjnego, oraz do technicznych warunków koncesyjnych, ustanowionych przez Ministerstwo kolei żelaznych, jakoteż do istniejących w tej mierze ustaw i rozporządzeń, mianowicie do ustawy o koncesyach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854., Dz. u. p. Nr. 238., i regulaminu ruchu kolei żelaznych z dnia 16. listopada 1851., Dz. u. p. Nr. 1. z r. 1852., o ile one w myśl postanowień rozdziału B ustawy z dnia 31. grudnia 1894., Dz. u. p. Nr. 2. z r. 1895., znajdują zastosowanie do kolejek, dalej do ustaw i rozporządzeń, któreby

w przyszłości zostały wydane, nakoniec do zarządzeń Ministerstwa kolei żelaznych i innych władz do tego powołanych.

§ 7.

Cyfra kapitału zakładowego, rzeczywistego jakoteż imiennego podlega zatwierdzeniu rządowi.

W tym względzie przyjmuje się za zasadę, że oprócz kosztów, które rzeczywiście wyłożono na sporządzenie projektu, budowę i urządzenie kolei łącznie z kosztami nabycia parku kolejowego i uposażenia funduszu zasobowego, i które będą należyte udowodnione z doliczeniem odsetek interkalarnych, rzeczywiście zapłaconych w okresie budowy i straty na kursie, gdyby ją istotnie poniesiono przy gromadzeniu kapitału, nie można policzać żadnych innych wydatków jakiegobądź rodzaju.

Gdyby po wyczerpaniu zatwierdzonego kapitału zakładowego miano wystawić jeszcze jakie nowe budowle lub pomnożyć urządzenia ruchu, natenczas kosztą przez to poniesione mogą być doliczone do kapitału zakładowego, jeżeli rząd pozwolił na wzniesienie projektowanych nowych budowli lub na pomnożenie urządzeń ruchu i jeżeli kosztą te będą należyte wykazane.

Cały kapitał zakładowy ma być umorzony w okresie koncesyjnym według planu amortyzacji, zatwierdzonego przez rząd.

§ 8.

Koncesyonaryuszki obowiązane są przyznawać zawsze podoficerom i ordynansom w służbie będącym wolną jazdę na kolei.

Co do bliższych szczegółów w tym względzie porozumieć się należy z właściwymi władzami wojskowymi.

Koncesyonaryuszki są obowiązane uwzględniać przy obsadzaniu posad wysłużonych podoficerów wojska, marynarki wojennej i obrony krajowej w myśl ustawy z dnia 19. kwietnia 1872., Dz. u. p. Nr. 60.

§ 9.

Gdyby władze z powodu uroczystości, marszów wojska, parad, tudzież w razie robót przy kanałach, przewodach rurowych itp. uznały za potrzebne, wstrzymać na pewien czas ruch na jakiejś części koncesyonowanej kolei, natenczas winny koncesyonaryuszki poddać się bez oporu odnośnym zarządzeniom władz, nie podnosząc żadnych roszczeń do wynagrodzenia straty, poniesionej wskutek czasowego wstrzymania ruchu.

§ 10.

Urzędnicy państwa, funkcjonaryusze i słudzy, jadący koleją żelazną z polecenia władz, sprawujących nadzór nad zarządem i ruchem kolei żelaznych, lub dla strzeżenia interesów państwa z tytułu koncesyi lub w sprawach dochodów skarbowych, przewożeni być mają bezpłatnie, o ile wykażą się certyfikatami urzędowymi, jakie im c. k. Ministerstwo kolei żelaznych dla legitymacyi wystawi.

§ 11.

Koncesyonaryuszki obowiązane są przewozić pocztę tudzież funkcjonaryuszy zarządu pocztowego i telegraficznego wszystkimi pociągami programowymi.

Za te świadczenia, jakoteż za wszelkie inne usługi na rzecz zakładu pocztowego mogą koncesyonaryuszki żądać odpowiedniego wynagrodzenia, które ustanowione będzie drogą ugody.

Korespondencye, tyjące się zarządu kolejki a wymieniane między dyrekcją lub zarządem przedsiębiorstwa kolejki a jej podwładnemi funkcjonaryuszami, lub przez tych ostatnich między sobą, mogą być przewożone przez służbę zakładu kolejowego.

§ 12.

Koncesyonaryuszki obowiązane są postarać się o zaopatrzenie swoich funkcjonaryuszy, zajętych przy ruchu koncesyonowanej kolei, na wypadek niezdolności do pracy i na starość oraz o zaopatrzenie ich rodzin i w tym celu przystąpić do zakładu emerytalnego związku austriackich kolei lokalnych, o ileby nie utworzono dla koncesyonowanego przedsiębiorstwa kolejowego własnej kasy emerytalnej, zapewniającej przynajmniej takie same korzyści dla członków, względnie nakładającej przynajmniej takie same obowiązki na koncesyonaryuszki, jak zakład emerytalny wyżej wspomniany.

To zaopatrzenie należy przeprowadzić w ten sposób, iż koncesyonaryuszki będą miały obowiązek zgłaszać w zakładzie emerytalnym związku austriackich kolei lokalnych, względnie we własnej kasie emerytalnej stałych funkcjonaryuszy z dniem nadania im stałej posady, z innych zaś funkcjonaryuszy przynajmniej tych, którzy pełnią służbę jako motorowi, konduktorzy, strażnicy lub posługacze stacyjni, przy odpowiedniem ich zatrudnieniu, najpóźniej po ukończeniu trzech lat służby.

§ 13.

Koncesyonaryuszki obowiązane są dostarczać Ministerstwu kolei żelaznych na jego żądanie w na-

leżytym czasie wykazów statystycznych, potrzebnych do zestawienia rocznej statystyki kolei żelaznych.

§ 14.

Czas trwania koncesyi wraz z ochroną przeciw zakładaniu nowych kolei w myśl § 9., lit. b) ustawy o koncesyach na koleje żelazne wynosić ma lat dziewięćdziesiąt (90), licząc od dnia dzisiejszego; po upływie tego czasu koncesya traci moc swoją.

Rząd może uznać koncesyę za zgasłą jeszcze przed upływem powyższego terminu, jeżeli nie dopełniono określonych w § 2. zobowiązań co do rozpoczęcia i skończenia budowy, tudzież otwarcia ruchu, o ile ewentualne przekroczenie terminu nie dałoby się usprawiedliwić w myśl § 11., lit. b) ustawy o koncesyach na koleje żelazne.

§ 15.

Prawo powrotu na rzecz państwa, unormowane w § 8. ustawy o koncesyach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854., Dz. u. p. Nr. 238., nie ma zastosowania do koncesyonowanej kolei.

§ 16.

Koncesyonaryuszki nie mają prawa, wyjąwszy w przypadku wyraźnego zezwolenia ze strony rządu, odstąpić osobom trzecim utrzymywania ruchu na koncesyonowanej kolei żelaznej.

§ 17.

Rząd ma prawo przekonywać się, czy budowę kolei i urządzenia ruchu wykonano we wszystkich częściach odpowiednio celowi i trwale, tudzież prawo zarządzić, żeby wadom, istniejącym w tym względzie, zapobieżono lub takowe usunięto.

§ 18.

Rząd zastrzega sobie prawo, iż na wypadek, gdyby pomimo poprzedniego ostrzeżenia dopuszczono się ponownie naruszenia lub zaniedbania jednego z obowiązków, przepisanych w koncesyi, w warunkach koncesyjnych lub ustawach, będzie temu zapobiegał środkami, odpowiadającemi ustawom, a według okoliczności uzna koncesyę za zgasłą jeszcze przed upływem jej czasu trwania.

Derschatta wlr.

80.**Rozporządzenie Ministra spraw wewnętrznych z dnia 18. kwietnia 1908.,**

dotyczące oznaczenia tych zajęć, pozostających w związku z zawodem farmaceutycznym lub pokrewnych temuż, które uważać należy za czynność zawodową w myśl § 3. ustawy z dnia 18. grudnia 1906., Dz. u. p. Nr. 5. z r. 1907.

W wykonaniu postanowienia § 3., ustępu 3. ustawy z dnia 18. grudnia 1906., Dz. u. p. Nr. 5. z r. 1907., o uregulowaniu spraw, dotyczących aptek, rozporządza się, co następuje:

§ 1.

Za czynność zawodową w myśl postanowienia § 3., ustępu 3. ustawy z dnia 18. grudnia 1906., Dz. u. p. Nr. 5. z r. 1907., uważać należy następujące zajęcia, pozostające w związku z zawodem farmaceutycznym lub temuż pokrewne:

1. Działalność nauczycielską przy zakładach i pracowniach uniwersyteckich tudzież przy zakładach, autoryzowanych przez władze a mających na celu pielegnowanie umiejętności farmaceutycznej lub wykształcenie farmaceutów (n. p. szkoły aspirantów), o ile działalność ta pozostaje w związku z wykonywaniem zawodu farmaceutycznego.

2. Czas nauki względnie zajęcia, przebyty na uniwersytetach w celu wyższego zawodowego wykształcenia w zawodzie farmaceutycznym, o ile w każdym półroczu zapisano się na wykłady w zakresie co najmniej 15 godzin nauki na tydzień lub na prace w laboratoriach równorzędne z wykładami pod względem liczby godzin i o ile w odpowiedni sposób wykazano dobre postępy.

3. Zajęcie w charakterze prowizorycznego lub stałego funkcyjariusza państwowego zakładu dla badania środków żywności i przedmiotów użytkowych.

4. Prawidłową działalność naukową w prasie farmaceutycznej.

5. Czynność w c. i k. aptekach wojskowych lub c. k. aptekach obrony krajowej.

§ 2.

Dla udowodnienia zajęć, przytoczonych w poprzednim paragrafie, mają służyć:

Ad 1. Odnosny dekret nominacyjny i świadectwa zatrudnienia.

Ad 2. Dyplom doktora filozofii względnie rzeczoznawcy z zakresu środków żywności lub odnośne świadectwa z kolokwów względnie świadectwa zatrudnienia.

Ad 3. Odnosny dekret nominacyjny i odnośne świadectwa zatrudnienia.

Ad 4. Świadectwa zatrudnienia i dowody działalności na tem polu.

Ad 5. Świadectwo zatrudnienia, wystawione przez właściwą władzę wojskową.

§ 3.

Do piętnasto- względnie dwudziestoletniego czasu służby, wymaganego w myśl § 3., ustępu 4. i § 65., ustępu ostatniego, lit. b ustawy z dnia 18. grudnia 1906., Dz. u. p. Nr. 5. z r. 1907., dla uzyskania uprawnienia do otwarcia nowej apteki, wliczyć należy czas, przez który starający się o koncesję zajęty był w jednym z zatrudnień, przytoczonych w § 1., najwyższej w wymiarze 5 lat.

Pod względem zajęć, wymienionych w § 1., punkt 1. i 4., może Ministerstwo spraw wewnętrznych w wypadkach, zasługujących na uwzględnienie i w razie wykazania wydatnej oraz niezwykłej działalności dozwolić po wysłuchaniu reprezentacji stanu aptekarskiego, aby czas zatrudnienia, przebyty w tych zajęciach, wliczono do przepisanego czasu służby w szerszym zakresie, nie przekraczającym jednak 10 lat.

Pod względem policzenia czasu, przebytego za granicą przy wykonywaniu zajęć, wymienionych w § 1., punkt 1. do 4., obowiązują postanowienia § 3., ustęp przedostatni powołanej ustawy.

§ 4.

Przy obliczaniu pięcioletniego czasu służby, przepisanego w § 3., ustępie 4. powołanej ustawy dla samoistnego prowadzenia apteki, należy uwzględnić zajęcia, wymienione w § 1., punkt 1., 2. i 5., jako działalność zawodową w myśl § 3., ustępu 3. tej ustawy jedynie w wymiarze maksymalnym 2 lat.

Zajęć, wymienionych w § 1., punkt 3. i 4., nie policza się przy obliczaniu wspomnianego pięcioletniego czasu służby.

§ 5.

Rozporządzenie niniejsze nabiera mocy obowiązującej z dniem ogłoszenia.

Bienert wlr.